

Хто ти є? (народна байка)

Автор Невідомий

Одного дня старий лев вийшов на узлісся і повів чутливим носом. Завітрило чимось смачненьким: цей запах овечої вовни ні з чим не сплутаєш!

Обережно, скрадливо він заповз у кущі й став розглядати берег ріки. Невдовзі почулося мекання молодих овечок, які наздоганяли дорослих баранів.

Ну от і добре, обід нагодився саме вчасно!

Лев з гідністю повів гривою, примружив очі та приліг у траві. За багато літ свого левиного життя він навчився полювати дуже спокійно, без метушливості.

Отара повільно наближалася саме до того місця, де причаївся старий лев. Раптом наперед вихопилося якесь незвичне звірення: цар звірів не повірив власним очам! Це було левеня!

На диво, ніхто в отарі не звертав уваги на його бешкети. Вівці спокійно паслися, а левеня, зробивши кілька легких стрибків, теж взялося скувати траву!

Це так збентежило старого мисливця, що він навіть пропустив першу здобич.

Що тут, в отарі, робить левеня? Воно аж ніяк не полює! Голод змусив лева згадати про свій намір. Він легко й непомітно вполював старого барана, а тоді подався назирці за стадом. Вичекав хвилю, коли левеня відстрибнуло убік, і схопив малого за загривок.

Побачивши лева, вівці кинулися втікати.

— Ме-е! — злякано промовило левеня.

— Тьху! — сердито сплюнув лев, поклавши в траву напівживого від страху малюка.
— Що це ти ганьбиш левиний рід?!

— Ме-е! — ще раз жалібно заскімлило левеня.

— Ти хто? — здивовано запитав цар звірів. — На вигляд — левеня, а мекаєш, як ягня...

— Бо я і є ягня... я виріс в отарі...

— Ти — лев, і повинен поводитися по-левиному! — грізно рикнув старий. — Ану, ходи зі мною!

Лев повагом пішов до ріки, а мале левеня несміливо пленталося ззаду.

Ставши на березі, лев підштовхнув малого до води. У ній, як у дзеркалі, відбилися дві левині фізіономії...

— Ти схожий на барана? — знову грізно запитав старий лев...

— Я схожий на тебе... — здивовано відповіло левеня.

— Отож... — задоволено сказав лев і стріпнув головою. — Лев може все життя прожити серед баранів — і не дізнатися, ким він є насправді! Бо не приглядається до себе, а вірить лише тому, що йому кажуть барани. Тепер ти бачиш, хто ти є? — лев грізно струснув своєю шевелюрою і рикнув так, що з кущів аж листя посипалося. — Ну, а тепер ти! І перестань тремтіти, наче вівця! Ти ж бачиш, хто ти є!

Левеня струснуло гривую та роззирнулося: а раптом хтось із баранів побачить, що він насправді не баранчик? А потім, поглянувши ще раз у воду, підморгнуло веселому левеняті, довкола вух якого вже почала пробиватися грива.

— Р-р-р! — несміло рикнуло звірення до свого відображення, а тоді — голосніше, голосніше!

— А тепер наздоганяй мене! — крикнув старий лев...

Того вечора в лісі з'явився юний царевич, який був дуже щасливим від того, що нарешті перестав бути бараном у стаді...

А старий лев дивився на нього і говорив самому собі: "Ти диви! Навіть з лева можна зробити барана, якщо він не пізнає своєї природи...".